

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **B. D.**, narozen dne X
státní příslušník Alžírské demokratické a lidové republiky
toho času v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem Bezručova 2796, Mělník

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2022, č. j. KRPS-266174-42/ČJ-2021-010026-KRUZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná tímto rozhodnutím prodloužila dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, kterou žalovaná stanovila rozhodnutím ze dne 21. 10. 2021, č. j. KRPS-266174-17/ČJ-2021-010026-ZZC, na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, o 90 dnů.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že žalovaná porušila § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále podle něj porušila § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
3. Konkrétně žalobce nesouhlasí s prodloužením doby jeho zajištění o dalších 90 dní, neboť takové prodloužení pak znamená, že žalobce bude omezen na osobní svobodě celkem 180 dní, tedy maximální možnou délku podle zákona o pobytu cizinců. Takové zajištění považuje žalobce za nepřiměřené. Podle žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí skutečnosti, na jejichž základě určila lhůtu prodloužení zajištění o 90 dní, pouze odhaduje, a proto neměla přistoupit k prodloužení o celých 90 dní, ale o dobu kratší. Navíc zajištění představuje nejzazší prostředek, který umožňuje správnímu orgánu zasáhnout do jeho ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, avšak v případě žalobce, kdy nebylo požadovaného účelu dosaženo ani po třech měsících, mělo být přistoupeno k zajištění na dobu kratší, nikoli automaticky o celých 90 dní. Žalovaná také nedostatečně odůvodnila, proč přistoupila k prodloužení zajištění o celých 90 dní. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, který vymezuje nezbytné náležitosti odůvodnění stanovení doby pro zajištění za účelem správního vyhoštění. Prodloužením doby zajištění o celých 90 dní pak navíc žalobce přišel o možnost pravidelného přezkumu zajištění a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, ve kterém Nejvyšší správní soud stanovil jako vhodnou dobu prodloužení měsíční intervaly. Podle žalobce se navíc žalovaná nevypořádala s možností uložení některého z mírnějších opatření, tj. zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí žalované je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaná nedostatečně vypořádala s tím, proč došla k závěru, že by v případě uložení mírnějšího opatření bylo nedostačující.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že souhlasí s tvrzením, že je zajištění výrazným zásahem do soukromých práv žalobce, avšak po posouzení všech zjištěných skutečností a zajištění důkazů dospěla k závěru, že zajištění žalobce je nejen nezbytné ke všem okolnostem případu, ale především k zajištění výkonu práva. Zároveň žalovaná postupovala tak, že byl zjištěn skutkový stav tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná je přesvědčena, že postupovala i v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a vypořádala se se všemi důvody výroku rozhodnutí, uvedla všechny podklady k vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, navíc se žalobce v průběhu správního řízení nijak nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, ani nepodával žádné návrhy nebo neuplatnil námitky. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění žalovaná přihlédla zejména ke složitosti přípravy výkonu tohoto správního vyhoštění, zejména z důvodu zajišťování náležitostí spojených s realizací vlastního vyhoštění. Ředitelství služby cizinecké policie zajišťuje pro žalovanou prostřednictvím Velvyslanectví v Alžírsku ztotožnění žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu, avšak do současné doby neobdrželo od Velvyslanectví v Alžírsku žádné sdělení týkající se ověření totožnosti žalobce. Ředitelství služby cizinecké policie se přitom zavázalo činit kroky vedoucí ke zdárné realizaci správního vyhoštění a to zejména urgencemi Velvyslanectví v Alžírsku. Žalovaná zároveň disponovala od Ředitelství služby cizinecké policie informací, že s Velvyslanectvím v Alžírsku je v případě ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů dobrá spolupráce. Dále žalovaná upozornila na to, že žalovaný záměrně cestoval bez cestovního dokladu, který nechal u

známé v Turecku, do České republiky přicestoval nelegálně, ukrytý v nákladovém prostoru kamionu, cílovou zemi označil Itálii. V České republice zůstat nechtěl. V případě žalobce tak byly důvodné obavy, že bude opakovaně porušovat právní předpisy a neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Žalovaná také poukázala na to, že ověření totožnosti u Velvyslanectví v Alžírsku trvá dle praxe 9 měsíců, avšak v případě, že by byla totožnost žalobce ověřena dříve, byl by žalobce neprodleně propuštěn ze ZZC. Podle žalované nebylo na žalobce možné aplikovat zvláštní opatření ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nebyl schopen oznámit adresu místa pobytu, zdržovat se tam a každou jeho změnu oznámit následující pracovní den, a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem pobytové kontroly. Z uvedeného vyplývá, že na území nemá zajištěné žádné stále ubytování tedy adresu stálého pobytu a mohl by se stát pro správní orgán nedohledatelným. Žalovaná shledala splnění této podmínky nepravděpodobné a odkázala i na vyjádření žalobce, který to sám uvedl ve výslechu. Žalovaná považovala za pravděpodobné, že by žalobce utekl do státu, který si zvolil jako cíl své cesty, nedošlo-li by k jeho zajištění v ZZC. Žalovaná navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce o nařízení jednání ve stanovené lhůtě nepožádal a žalovaná výslovně uvedla, že nepožaduje nařídit jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu, který byl soudu doručen dne 1. 2. 2022 zjistil soud pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 21. 10. 2021 vyplývá, že dne 21. 10. 2021 byla vyslána hlídka cizinecké policie na benzinku, která se nacházela na 29. kilometru dálnice D1, kde se zdržovali dva cizinci, z nichž jedním byl žalobce. Žalobce nebyl při kontrole schopen předložit cestovní doklad a nebyl tak schopen hodnověrným způsobem prokázat svoji totožnost a oprávněnost pobytu. Žalobce byl po provedené bezpečnostní prohlídce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších zákonů.
8. Dne 21. 10. 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců a tentýž den byl vyslechnut za přítomnosti tlumočníka z arabského jazyka. Žalobce sdělil do protokolu své osobní údaje včetně data narození a dále sdělil, že trvale žije v Alžírsku ve městě Ch. T. Uvedl, že má vystudovanou základní školu, byl osvobozen od vojenské povinnosti. Nikdy nebyl v kontaktu s teroristickou organizací. Matka i dvě sestry a dva bratři, které žalobce má, žijí současně v Alžírsku. Otec je již po smrti. V minulosti používal jiné jméno a datum narození, konkrétně v Srbsku, kde se registroval v blíže nepopsaném zařízení, aby dostal jídlo. V protokolu je uvedena informace, že byla u žalobce nalezena karta s fotografií

žalobce, která byla vydaná na jméno A. K., nar. X, st. příslušnost LYB. K tomu žalobce uvedl, že v Srbsku přijímají pouze uprchlíky ze zemí, ve kterých probíhá válečný konflikt, přičemž v Alžírsku se momentálně neválčí. Policii se nikdy tímto jménem neprokazoval. Dále žalobce uvedl, že je v Alžírsku špatná ekonomická situace, není tam práce. Chtěl si jet někam vydělat. Cílem jeho cesty byla Itálie, kde má kamarády, kteří mu mají pomoci získat oprávnění k pobytu. Dále žalobce podrobně popsal cestu z Alžírska do České republiky tak, že letecky z Alžírska odcestoval v lednu 2021 na platný cestovní pas. Letěl do Turecka, kde se zdržel zhruba 5 měsíců. Pracoval tam v krejčovně, kde šili roušky. Během pobytu v Turecku nechal u známé cestovní pas. Udělal to proto, že věděl, že jeho cesta do Itálie byla nelegální a hlavně se obával toho, že by mohl cestovní pas ztratit. Z Turecka odcestoval v červnu 2021 v nákladním voze do Albánie. V Albánii strávil přibližně dva dny a poté pěšky vstoupil do Kosova, tam strávil přibližně dva a půl měsíce v uprchlickém táboře, kam ho odvezla policie. O azyl tam nežádal. Jelikož byl v táboře volný pohyb, tak po nějaké době odešel s kamarádem do Srbska. V Srbsku strávil přibližně měsíc a půl a dobrovolně tam pobýval v uprchlickém táboře a vydával se za A. K., narozeného X lybijské státní příslušnosti. V Srbsku neměl žádný kontakt s policií, kontaktoval tam převaděče, který mu za úplatu 300 Eur pomohl do Maďarska (pomocí žebříku přelezl plot). V Maďarsku šel asi 30 km pěšky, až došel na parkoviště s kamiony, nasedl na podvozek návěsu a čekal, až se kamion rozjede. Žalobce nevěděl, kam cestuje. Po nějaké době kamion zastavil, řidič žalobce zahlédl, proto spolu s kamarádem utekli. Pěšky vstoupili do Rakouska, kde opět na nejbližším parkovišti vlezli na podvozek kamionu, až docestovali do České republiky (to žalobce zjistil podle mobilního telefonu). Poté s kamarádem kamion opustil a byl zajištěn policií. Žalobce uvedl, že věděl, že musí mít v zemích EU cestovní doklad a vízum. Žalobce dále uvedl, že kopii svého cestovního dokladu má ofocenou v mobilním telefonu. Účelem cesty byl výdělek peněz, poté se chtěl vrátit do Alžírska. Žalobce dále uvedl, že se nechce vrátit do Alžírska, v případě návratu by nedošlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce nebyl schopen složit finanční záruku a nebyl schopen a ochoten se hlásit policii v době policií stanovené nebo se zdržovat v místě určeném policií. V České republice neměl žádné závazky, pohledávky ani vazbu k České republice.

9. Rozhodnutím žalované ze dne 21. 10. 2021, č. j. KRPS-266174-17/ČJ-2021-010026 (dále jen „první rozhodnutí o zajištění“), bylo rozhodnuto o zajištění žalobce na 90 dnů z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalované splňuje žalobce předpoklady pro udělení správního vyhoštění, neboť pobýval na území České republiky neoprávněně a zároveň zde hrozilo nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tím, že žalobce přicestoval do České republiky nelegálně, ukrytý pod nákladovým prostorem kamionu dokázal, že nehodlá respektovat právní normy České republiky. Žalovaná zároveň odůvodnila lhůtu 90 pro zajištění potřebou zjišťovat a ověřovat totožnost žalobce, jelikož žalobce nemá cestovní doklad. Žalovaná také uvedla, že v dané lhůtě bude povinna zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění žalobce, mezi které patří zjištění totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu, přičemž stanovení doby pro zajištění výše uvedeného nelze přesně predikovat. Dále žalovaná uvedla, že bude poté nutné zajistit přepravní doklady a to prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie, která obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, k tomu je nutné zajistit policejní eskortu přes dotýčný stát. Tyto náležitosti pak trvají zpravidla několik kalendářních dnů nebo týdnů. Žalovaná také

zhodnotila, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců není v daném případě možné ani účelné. Žalobce nemá na území České republiky zajištěno žádné ubytování, nemá ani dostatečný finanční obnos na složení finanční záruky a ani nikdo další se za žalobce nemohl zaručit. Nemá na území České republiky trvale žijící příbuzné.

10. Dne 22. 10. 2021 podala žalovaná u Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu žalobci.
11. Rozhodnutím žalované ze dne 22. 10. 2021, č. j. KRPS-266174-34/ČJ-2021-010026-ZZC, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“). Rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci dne 2. 11. 2021. Žalobce si převzal rozhodnutí o vyhoštění dne 22. 10. 2021.
12. Žalobce byl dne 22. 10. 2021 eskortován do Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) ve Vyšních Lhotách.
13. Přípisem ze dne 10. 1. 2022 byla žalovaná informována Ředitelstvím služby cizinecké policie o tom, že dne 15. 11. 2021 byly na Velvyslanectví Alžírské demokratické a lidové republiky zaslány veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci, přičemž do data odeslání přípisu, tj. do 10. 1. 2022, nebyla Velvyslanectvím v Alžírsku poskytnuta žádná odpověď. Ředitelství služby cizinecké policie ještě doplnilo, že v případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů je s Velvyslanectvím v Alžírsku dobrá spolupráce a v minulosti již byla v několika případech totožnost ověřena, vydány náhradní cestovní doklady a následně úspěšně realizováno správní vyhoštění.
14. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2022, č. j. KRPS-266174-42/ČJ-2021-010026-KRUZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění o 90 dnů s odůvodněním, že do současné doby neobdrželo Ředitelství služby cizinecké policie od Velvyslanectví v Alžírsku žádné sdělení týkající se ověřování totožnosti žalobce, přičemž Ředitelství služby cizinecké policie bude i nadále činit kroky vedoucí ke zdárné realizaci správního vyhoštění, zejména urgencemi Velvyslanectví v Alžírsku v souvislosti s ověřením totožnosti žalobce a vydáním náhradního cestovního dokladu. V původní neprodloužené lhůtě pro zajištění (stanovené prvním rozhodnutím o zajištění) do 18. 1. 2022 nebylo možné vystavit pro žalobce náhradní cestovní doklad a realizovat vyhoštění zpět do domovského státu. Zároveň žalovaná poukázala na to, že v případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů je s Velvyslanectvím v Alžírsku dobrá spolupráce a v minulosti byla již v několika případech totožnost ověřena, vydány náhradní cestovní doklady a následně úspěšně realizováno správní vyhoštění.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu,

odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

16. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Žalobce předně namítá, že prodloužení doby zajištění o 90 dní je nepřiměřené, neboť v součtu s původní dobou zajištění by byl žalobce omezen na svobodě 180 dní, tedy maximální možnou délku, kterou stanovuje zákon o pobytu cizinců. Žalobce žalované vytýkal, že důvody pro stanovení prodloužení doby zajištění pouze odhaduje, v takovém případě měla žalovaná přistoupit k prodloužení doby zajištění o kratší úsek. Žalobce dále poukázal na to, že zajištění představuje nejzazší možný prostředek, který umožňuje zasáhnout do ústavně zaručených práv žalobce. V případě žalobce navíc nebylo dosaženo účelu zajištění, když Velvyslanectví v Alžírsku ani po třech měsících neodpovědělo Ředitelství služby cizinecké policie. Žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč bylo nutné prodloužit dobu zajištění o 90 dní a nikoli o dobu kratší. Podle názoru žalobce měla žalovaná přistupovat k prodloužení zajištění v kratších časových intervalech, aby se dala vyhodnocovat situace a důvody trvání zajištění žalobce. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, namítal, že žalovaná nedostatečně a v rozporu s citovanou judikaturou odůvodnila prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dní. Stanovené délka zajištění pak žalobci s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, 7 As 97/2012-26, neumožňuje dostatečný soudní přezkum. Dále žalobce namítal, že se žalovaná nevypořádala s možností uložení některého z mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce není z napadeného rozhodnutí zřejmé, jakým způsobem došla žalovaná k závěru, že by v případě žalobce bylo uložení mírnějšího opatření bylo nedostačující.
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná již od data 22. 11. 2021, tj. den poté, co byl žalobce omezen na svobodě v důsledku prvního rozhodnutí o zajištění, dožádala příslušný orgán (Ředitelství služby cizinecké policie) o zjištění žalobcovy totožnosti a o vydání cestovního dokladu. Za tímto účelem předložila Ředitelství služby cizinecké policie i žádost o zjištění totožnosti žalobce v cizím jazyce (dle obsahu příloh průvodního listu ke zjištění totožnosti založené na č. 1. 66 správního spisu). Z přípisu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 1. 2022 pak vyplývá, že dne 15. 11. 2021 učinilo Ředitelství služby cizinecké policie dotaz u Velvyslanectví v Alžírsku, avšak do data vyhotovení přípisu (tj. za dva měsíce od podání žádosti) nemělo žádnou odpověď. V tomto kontextu pak považuje soud za důležitý i obsah odůvodnění prvního rozhodnutí o zajištění, ve kterém žalovaná podrobně uváděla úkony, které je třeba zajistit za účelem vyhoštění žalobce, neboť tyto standardizované úkony zůstaly nezměněny. Konkrétně žalovaná zdůraznila, že pro uskutečnitelnost správního vyhoštění je nezbytné prokázat totožnost cizince a opatřit mu náhradní cestovní doklad. Již v tomto rozhodnutí uváděla, že nelze přesně určit, jak dlouho bude ověřování totožnosti žalobce a zajišťování náhradního cestovního dokladu trvat, avšak u navazujících úkonů, tj. zajištění letenky, případně

vyjednání průvozu přes jiné státy Evropské unie a zajištění eskorty, je třeba počítat s dobou v řádech dnů až týdnů. Z uvedeného je patrné, že nejdelší čas je třeba právě na ověření totožnosti žalovaného prostřednictvím Velvyslanectví v Alžírsku, zároveň se jedná o nezbytnou náležitost, kterou je pro výkon správního vyhoštění třeba zajistit. Navíc je třeba podotknout, že sám žalobce zavinil, že cestoval bez cestovního dokladu, který ponechal údajně u známé v Turecku, jelikož se obával, že ho ztratí, ačkoli je cestovní doklad právě nezbytný k prokazování totožnosti v zahraničí. Vzhledem k tomu, že komunikace mezi Ředitelstvím služby cizinecké policie a Velvyslanectvím v Alžírsku zjevně trvá nikoli dny nebo týdny, ale dokonce měsíce (o čemž je žalovaná resp. Ředitelství služby cizinecké policie srozuměno z úřední činnosti), je tedy velmi zdoluhavá, považuje soud za přiměřené, že došlo k prodloužení doby zajištění o 90 dní, když v původní stanovené době nebyla zajištěna základní náležitost nezbytná pro výkon správního vyhoštění. Zároveň je z prvního rozhodnutí o zajištění seznatelné to, že navazující úkony jsou již výrazně rychlejší a trvají toliko dny, případně týdny. Zároveň je třeba přihlídnout i k tomu, že Ředitelství služby cizinecké policie má zjevně zkušenost s komunikací s Velvyslanectvím Alžírska a je mu tak známo, že účel komunikace, tj. zjištění totožnosti cizince a vydání náhradního dokladu bývá naplněn. V takovém případě nelze zdoluhavost vzájemné komunikace považovat za jasný signál o případné nemožnosti naplnění účelu komunikace. Není vyloučeno, právě s ohledem na dřívější zkušenost Ředitelství služby cizinecké policie ani pravděpodobné, že by tato spolupráce s Velvyslanectvím v Alžírsku neměla proběhnout úspěšně.

19. Jak dále plyne z komunikace mezi žalovaným a Ředitelstvím služby cizinecké policie obsažené ve spise, zastupitelskému úřadu Alžírska byla předmětná žádost zaslána dne 15. 11. 2021. Proto obdržela-li žalovaná dne 10. 1. 2020, tj. těsně před uplynutím doby zajištění stanovené prvním rozhodnutím o zajištění (18. 1. 2022) informaci, že zastupitelský úřad Alžírska ještě odpověď na dotaz ohledně totožnosti žalobce nezaslal, zároveň ale Ředitelství služby cizinecké policie informovalo žalovanou o tom, že v dané agendě je spolupráce s Velvyslanectvím Alžírska dobrá, pak za této situace žalovaná ještě nemohla vyloučit, že vyhoštění žalobce do Alžírska bude nemožné. V tomto kontextu soud považuje za logické, že žalovaná přistoupila k prodloužení doby zajištění žalobce a odůvodnila to právě skutečností, že ještě nebyla Velvyslanectvím v Alžírsku zaslána odpověď na ztotožnění žalobce. Z tohoto hlediska soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, přičemž stanovení doby zajištění v délce 90 dnů nelze s ohledem na výše uvedené důvody považovat za zneužití správního uvážení, neboť se odvíjí od zdoluhavé komunikace mezi Ředitelstvím služby cizinecké policie a Velvyslanectvím v Alžírsku.
20. Žalobce dále žalované vytýkal, že se nedostatečně zabývala možností uložení žalobci mírnějších opatření, než přistoupila k zajištění ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.
21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za

cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

22. Otázkou přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění ve spojení s naplněním podmínek pro užití zvláštního opatření se detailně zabýval Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 26/2017 – 22, body 12 až 15, v němž s odkazem na související judikaturu vyložil: *„Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (viz např. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43). Dle nedávných závěrů rozšířeného senátu NSS není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštních opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, bod 41) (...) Posouzení možnosti uložit zvláštní opatření nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel“.*
23. Jak plyne z výše citované judikatury, o uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 a) až d) zákona o pobytu cizinců lze uvažovat leda tehdy, mohou-li tato opatření být dostatečně účinná. Žalobce sice žalované vyčítá, že žádné ze zvláštních opatření nevyužila, sám však neuvádí, jak by si realizaci některého z těchto opatření konkrétně představoval. Žalobce vytýká žalované, že nezjišťovala všechny rozhodné skutečnosti, avšak neuvádí, jaké skutečnosti má na mysli, resp. jaká zjištění měla dle jeho názoru žalovaná učinit, aby dospěla k závěru, že uplatnění některého ze zvláštních opatření by bylo účinné.
24. Soud proto konstatuje, že si nedovede představit, jak by některé ze zvláštních opatření § 123b odst. 1 a) až d) zákona o pobytu cizinců mohlo být účinné vůči žalobci, jenž vypověděl, že v České republice nemá žádné vazby, nikoho zde nezná, je zcela nemajetný a nezná ani osobu, která by za něho mohla složit záruku, zároveň uvedl, že není schopen a ochoten osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo se zdržovat v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. V kontextu toho, co žalobce vypověděl o své osobě a o svých poměrech, je představa reálného fungování některého ze zvláštních opatření zcela iluzorní. Obecně lze sice souhlasit s tím, že překročení hranice bez cestovního dokladu a povolení k pobytu včetně absence kontaktní adresy v České republice nepostačuje jako argument pro užití zajištění coby nejzazšího prostředku, na druhou stranu si nelze představit, jak by se za této situace dala smysluplně užít některá z mírnějších opatření předvídaná § 123b odst. 1 a) až d) zákona o pobytu cizinců, aniž by byla zjevně neúčinná.

25. Žalovaná přitom na str. 3 až 4 prvního rozhodnutí o zajištění podrobně popsala, proč vzhledem k osobním poměrům žalobce nepřichází v úvahu možnost uložení některého ze zvláštních opatření předvídaných ustanovením § 123b písm. a) až d) zákona o pobytu cizinců, přičemž soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Žalovaná dále na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí zrekapitulovala zjištěný skutkový stav, pro který považovala za pravděpodobné, že by žalobce neplnil povinnosti uložené správním orgánem. Jedná se o totožné okolnosti, které byly zohledněny v prvním rozhodnutí o zajištění. Zároveň v průběhu zajištění žalobce nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by tuto argumentaci žalované vyvracely. Soud proto znovu uvádí, že se ztotožňuje s argumenty žalované ohledně důvodů pro neuložení jiného zvláštního opatření a odkazuje na ně i pro vypořádání tohoto žalobního bodu.
26. Závěrem soud dodává, že výčet právních předpisů uvedený v úvodu žaloby, který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům (viz bod 3 tohoto rozsudku), nesplňuje požadavky standardně kladné judikaturou na žalobní bod (viz např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady překračující běžné náklady úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. února 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně